

# JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2021



## Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht .....	2
Handhaving .....	3
Omgevingsrecht .....	4
Wabo .....	4
8.40- en 8.42-AMvB's .....	6
Natuurbescherming .....	6
Ziekte en arbeidsongeschiktheid .....	8
Bijstand .....	9
Bestuursrecht overig .....	11
Algemene Verordening Gegevensbescherming .....	11
Arbidsomstandighedenwet .....	11
Inburgering .....	13
Paspoortwet .....	13
Wegenverkeerswet .....	15
Wet openbaarheid van bestuur .....	17
Vreemdelingenrecht .....	18
Asiel .....	18
Vreemdelingenbewaring .....	19

**De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.**

### Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook – direct en / of indirect – ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

### Algemeen bestuursrecht

**JnB 2021, 276**

**MK ABRS, 07-04-2021, 202002129/1/R4**

college van burgemeester en wethouders van Gennepe, verweerder.

Awb 7:11 lid 2

**HEROVERWEGING. I.c. is het bestreden in strijd met artikel 7:11, tweede lid, van de Awb. De mededeling van het voornemen om tot handhaving over te gaan, is geen besluit op het verzoek om handhaving en het college kon niet volstaan met het in het vooruitzicht stellen van het handhavingsbesluit.**

Bij uitspraak van 24 december 2019, ECLI:NL:RVS:2019:4441, heeft de Afdeling - voor zover hier van belang - de uitspraak van de rechtbank Limburg van 28 november 2018 gedeeltelijk vernietigd en voor het overige bevestigd en het besluit van het college van 24 april 2019 gedeeltelijk vernietigd. [...]

Bij besluit van 11 februari 2020 heeft het college opnieuw beslist op het bezwaar van [appellant] tegen het besluit van 2 april 2015 op zijn verzoek om handhavend op te treden tegen diverse gestelde overtredingen op het perceel [...]. [...]

5. [appellant] betoogt dat het besluit van 11 februari 2020 in strijd is met artikel 7:11 van de Awb. Volgens hem kon het college niet volstaan met het versturen van een voornemen om handhavend op te treden, maar had het meteen een handhavingsbesluit moeten nemen over de verharding ten noordoosten van de machineberging.

5.1. In artikel 7:11, tweede lid, van de Awb staat dat als het bestuursorgaan na heroverweging tot de conclusie komt dat het bestreden besluit niet in stand kan blijven, het bestuursorgaan dat besluit herroept en daarvoor een nieuw besluit in de plaats stelt, tenzij geen nieuw besluit nodig is. De besluitvorming in bezwaar moet dus worden afgerond in de beslissing op bezwaar.

In het besluit op bezwaar van 11 februari 2020 concludeert het college dat handhavend moet worden opgetreden tegen de verharding ten noordoosten van de machineberging. Dat betekent dat het besluit van 2 april 2015, waarbij dit handhavingsverzoek is afgewezen, niet in stand kan blijven. Hiervoor moet een nieuw besluit in de plaats worden gesteld. De mededeling van het voornemen om tot handhaving over te gaan, is geen besluit op het verzoek om handhaving en het college kon niet volstaan met het in het vooruitzicht stellen van het handhavingsbesluit. Het besluit van 11 februari 2020 is in zoverre in strijd met artikel 7:11, tweede lid, van de Awb. Bij het besluit van 3 april 2020 heeft het college [partij] alsnog gelast om de verharding te verwijderen. Naar het oordeel van de Afdeling bestaat er een onverbreekelijke samenhang tussen de besluiten van 11 februari 2020 en 3 april 2020. Deze besluiten moeten daarom worden opgevat als samenstellende bestanddelen van het besluit op bezwaar. Op dit punt verwijst de Afdeling naar haar uitspraak van 29 augustus 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2843](https://www.eclinet.nl/zoek?resultaat=ECLI:NL:RVS:2018:2843). [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:734](https://www.eclinet.nl/zoek?resultaat=ECLI:NL:RVS:2021:734)

**JnB 2021, 277**

**MK ABRS, 10-03-2021, 202003727/1/R4**

college van burgemeester en wethouders van Zeewolde.

Awb 1:2 lid 1, 8:1

**BELANGHEBBENDE. GEVOLGEN ENIGE BETEKENIS. Omdat i.c. twijfel mogelijk is over de vraag of de gevolgen voor [appellanten] van enige betekenis zijn, moeten zij het voordeel van**

de twijfel krijgen. Daarbij is van belang dat de afstand tussen hun woningen en het zonnepark niet heel groot is, het zonnepark een behoorlijke omvang heeft en dat het criterium "gevolgen van enige betekenis" een correctie is op het uitgangspunt dat degene die rechtstreeks feitelijke gevolgen ondervindt van een activiteit die een besluit toestaat, belanghebbende is bij dat besluit.

[ECLI:NL:RVS:2021:499](#)

**JnB 2021, 278**

**MK Rechtbank Midden-Nederland, 30-03-2021 (publ. 01-04-2021), 517425 / HA RK 21-40**

Awb 8:15

**WRAKING.** I.c. is verzoeker niet-ontvankelijk in zijn wrakingsverzoek. De gronden die verzoeker aan zijn wrakingsverzoek ten grondslag heeft gelegd, volledig op de gang van zaken tijdens de zitting op 3 februari 2021. Tijdens de zitting was verzoeker dan ook al op de hoogte van alle feiten en omstandigheden waarop het verzoek tot wraking steunt. Verzoeker heeft het wrakingsverzoek vervolgens pas op 12 februari 2021 ingediend bij de rechtbank. Dat is negen dagen later. Geoordeeld wordt dat dit in beginsel te laat is, tenzij sprake is van bijzondere omstandigheden die dit tijdsverloop rechtvaardigen. Van dergelijke bijzondere omstandigheden is in dit geval echter niet gebleken.

[ECLI:NL:RBMNE:2021:1279](#)

**JnB 2021, 279**

**MK Rechtbank Oost-Brabant, 18-03-2021 (publ. 01-04-2021), WR 21/003**

Awb 8:15

**WRAKING.** Afwijzing wrakingsverzoek. Een voorlopig (rechts)oordeel is op zichzelf geen grond voor wraking. Verzoeker kan naar aanleiding van een dergelijk voorlopig oordeel nog feiten en omstandigheden aanvoeren op grond waarvan hij vindt dat zijn verzoek voor toewijzing vatbaar is. In beginsel kan de omstandigheid dat een rechter wellicht een beslissing zal nemen die een partij onwelgevallig is, geen grond zijn tot wraking van de desbetreffende rechter. Dat kan anders zijn als dit (voorlopig) rechtsoordeel zozeer onbegrijpelijk is, dat daarvoor redelijkerwijze geen andere verklaring is te geven dan dat de beslissing door vooringenomenheid is ingegeven.

[ECLI:NL:RBOBR:2021:1492](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Handhaving

**JnB 2021, 280**

**ABRS, 07-04-2021, 202002279/1/A3**

burgemeester van Alblasserdam.

Opiumwet 13b

**HANDHAVING.** OPIUMWET 13b. Sluiting bedrijfspand voor drie maanden. In dit geval had de burgemeester de uitzondering uit de beleidsregel moeten toepassen en eerst een waarschuwing moeten uitvaardigen.

[...] Bij besluit van [...] heeft de burgemeester onder aanzegging van bestuursdwang [appellant] gelast het bedrijfspand [...] te sluiten voor de duur van drie maanden.

[...] 1. [appellant] was eigenaar van het bedrijfspand. Dit pand verhuurde hij sinds 1 januari 2017.

[...] 5. [appellant] betoogt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de burgemeester had moeten volstaan met een waarschuwing. [appellant] heeft namelijk voor het aangaan van de huurovereenkomst uitvoerig onderzoek gedaan naar de betrouwbaarheid van zijn huurder, het pand regelmatig bezocht om het gebruik ervan te controleren en hij heeft zelf onmiddellijk de politie ingeschakeld toen de sloten waren vervangen. Volgens [appellant] komt zijn situatie overeen met de situatie die aan de orde was in de uitspraak van de Afdeling van 13 maart 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:794](#).

5.1. Dit laatste betoog volgt de Afdeling niet. De uitspraak waar [appellant] naar verwijst, gaat over een persoon die ieder kwartaal een controle had uitgevoerd omdat dit werd geadviseerd in een folder die was uitgegeven door de gemeente waar hij woonde. De gemeente Alblisserdam heeft een dergelijke folder niet uitgegeven. Bovendien woog de Afdeling in die uitspraak mee dat de burgemeester van de betreffende gemeente in een vergelijkbaar geval had volstaan met een waarschuwing. Ook in zoverre wijkt de situatie van [appellant] af.

5.2. In de beleidsregels staat dat in situaties waarbij er softdrugs wordt aangetroffen in een lokaal en de eigenaar hier geen schuld aan heeft, in afwijking van de handhavingmatrix, eerst een waarschuwing wordt uitgevaardigd.

De burgemeester kan worden toegegeven dat [appellant] na de controle die hij eind juni 2017 heeft uitgevoerd, te lang, namelijk drie maanden en een aantal dagen, heeft gewacht met het uitvoeren van een nieuwe controle. Naar het oordeel van de Afdeling neemt deze overschrijding echter niet weg dat de burgemeester in dit geval de hiervoor weergegeven uitzondering uit de beleidsregel had moeten toepassen. Hierbij is ten eerste van belang dat [appellant] de huurder voor het aangaan van de huurovereenkomst heeft gecontroleerd. Hij heeft onder meer kopieën van zijn identiteitsbewijs gemaakt, een uittreksel uit de Kamer van Koophandel opgevraagd en persoonlijk kennis gemaakt met de huurder op het adres waar de huurder woonde. Al deze controles bevestigden dat de huurder als zelfstandig ondernemer werkzaam was als schilder en glaszetter. Verder vindt de Afdeling van belang dat de huur altijd per bank werd betaald, dat [appellant] na het aangaan van de huurovereenkomst regelmatig controles heeft uitgevoerd waarbij hij het hele pand controleerde, dat hij ook eind juni het hele pand heeft gecontroleerd en toen heeft vastgesteld dat er schilderspullen en rolsteigers werden opgeslagen en dat hij op 2 oktober 2017 direct de politie heeft ingeschakeld toen hij er achter kwam dat de sloten waren vervangen.

Het betoog slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:742](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Omgevingsrecht

### Wabo

**JnB 2021, 281**

**ABRS, 07-04-2021, 202004814/1/R4**

college van burgemeester en wethouders van Nijmegen.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:2 lid 2, 4:5 lid 1

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c

Besluit Omgevingsrecht (Bor) 4.4

Regeling omgevingsrecht (Mor) 3.2

**WABO. AANVRAAG. Omgevingsvergunning strijdig gebruik. Uit artikel 3.2, aanhef en onder b, van de Mor volgt dat [appellant] bij zijn aanvraag gegevens moet verstrekken over de gevolgen van het beoogde gebruik voor de ruimtelijke ordening, waaronder ook geluidsoverlast. Aangezien [appellant] de gevraagde aanvullende gegevens niet binnen de gestelde termijn heeft overgelegd, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het college de aanvraag buiten behandeling mocht stellen.**

[...] aanvraag van [appellant] [...] om een omgevingsvergunning voor het gebruiken van de woning [...] in strijd met het bestemmingsplan buiten behandeling gesteld.

[...] 2.2. De rechtbank heeft terecht overwogen dat uit artikel 3.2, aanhef en onder b, van de Mor volgt dat [appellant] bij zijn aanvraag gegevens moet verstrekken over de gevolgen van het beoogde gebruik voor de ruimtelijke ordening, waaronder ook geluidsoverlast. Zoals de rechtbank ook terecht heeft overwogen, is juist bouwkundige informatie in dit geval relevant om die gevolgen goed te kunnen beoordelen. Gelet hierop heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het college om aanvullende gegevens mocht vragen. Er bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat de rechtbank nader had moeten motiveren waarom de wel aanwezige gegevens niet toereikend zijn. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat [appellant] in hoger beroep niet heeft gewezen op concrete gegevens waarover het college al beschikte, op grond waarvan het college de geluidhinder voor omwonenden volledig kon beoordelen. Aangezien [appellant] de gevraagde aanvullende gegevens niet binnen de gestelde termijn heeft overgelegd, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het college de aanvraag buiten behandeling mocht stellen.

De rechtbank heeft verder terecht onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 13 maart 2008, [ECLI:NL:RVS:2010:BL6208](#), overwogen dat het college niet verplicht was om de aanvraag in bezwaar alsnog in behandeling te nemen op basis van stukken die [appellant] pas in bezwaar heeft overgelegd.

[ECLI:NL:RVS:2021:737](#)

### **Jurisprudentie Wabo-milieu:**

- Voorzieningenrechter ABRS, 02-04-2021 (publ. 07-04-2021), 202004417/1/R4 en 202004417/2/R4 ([ECLI:NL:RVS:2021:694](#));
- Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 30-03-2021 (publ. 06-04-2021), SGR 20/5683 ([ECLI:NL:RBDHA:2021:3040](#));
- MK en voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Holland, 25-03-2021 (publ. 06-04-2021), HAA 20/3472 en HAA 20/3471 ([ECLI:NL:RBNHO:2021:2264](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

### 8.40- en 8.42-AMvB's

JnB 2021, 282

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 25-03-2021 (publ. 06-04-2021), BRE 19/3716 GEMWT

college van burgemeester en wethouders van Oisterwijk, verweerder.

Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: Activiteitenbesluit) 2.1 lid 1 aanhef en onder h

Algemene Richtlijn betreffende lichthinder van de Nederlandse Stichting voor Verlichtingskunde (NSVV, hierna: de Richtlijn)

**ACTIVITEITENBESLUIT. Zorgplicht. Lichthinder. Nu i.c. artikel 2.1, tweede lid, aanhef en onder h, van het Activiteitenbesluit niet is overtreden, was het college niet bevoegd handhavend op te treden. Het enkele feit dat eisers hinder ervaren betekent niet dat het college op grond daarvan zonder meer handhavend kon optreden wegens overtreding van de zorgplicht. Van het overtreden van de zorgplicht van artikel 2.1 van het Activiteitenbesluit is pas sprake als het handelen of nalaten onmiskenbaar in strijd is met de zorgplicht. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 10 augustus 2011 ([ECLI:NL:RVS:2011:BR4631](https://www.eclinet.nl/uitspraak/2011/BR4631)). Het college mocht zich gelet op de door de Omgevingsdienst gemeten waarden, afgezet tegen de grenswaarden uit de Richtlijn op het standpunt stellen dat de door omgevingsdienst gemeten waarden dusdanig laag zijn dat Teco niet onmiskenbaar in strijd met de zorgplicht handelt.**

[ECLI:NL:RBZWB:2021:1443](https://www.eclinet.nl/uitspraak/2021/RBZWB:2021:1443)

[Naar inhoudsopgave](#)

### Natuurbescherming

JnB 2021, 283

MK ABRS, 07-04-2021, 202000371/1/A3

Stichting Faunabeheereenheid Zuid-Holland (hierna: de Faunabeheereenheid), gevestigd te Den Haag, college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland, appellanten.

Vogelrichtlijn 1, 9

Wet natuurbescherming (Wnb) 1.1, 3.1, 3.3, 3.12, 3.15

Verordening uitvoering Wet natuurbescherming Zuid-Holland (Verordening) 3.2, 3.4, 5.2

**NATUURBESCHERMING. Goedkeuring Faunabeheerplan smient. Bedoeld is om in de Verordening aan te sluiten bij de eisen zoals die zijn voorgeschreven in artikel 3.3, vierde lid, van de Wnb. Gelet hierop is de Afdeling van oordeel dat in dit geval met het toetsen aan de eisen waaraan een faunabeheerplan volgens de Verordening moet voldoen ook wordt beoordeeld of de vrijstelling voldoet aan de daaraan in de Wnb gestelde vereisten. Om die reden volstaat een toetsing van de eisen voor een faunabeheerplan zoals die in de Verordening zijn opgenomen.**

[...] Bij besluit van 9 november 2017 heeft het college het door het bestuur van de Faunabeheereenheid vastgestelde 'Faunabeheerplan smient Zuid-Holland 2017-2023 voor de periode van 10 november 2017 tot en met 9 november 2023' (hierna: het faunabeheerplan) goedgekeurd (hierna: het goedkeuringsbesluit).

[...] Kan in de procedure over het goedkeuringsbesluit van een faunabeheerplan de staat van instandhouding worden getoetst?

[...] 4.2. Partijen verschillen van mening over de vraag wat het college moet en mag beoordelen bij de beantwoording van de vraag of het faunabeheerplan kan worden goedgekeurd. Voor de beantwoording van die vraag zal de Afdeling eerst kijken naar de systematiek van de wettelijke regelingen en daarna wat die betekent voor deze zaak.

[...]

4.4. Het goedkeuringsbesluit van een faunabeheerplan moet voldoen aan de eisen die in de Wnb en de verordening zijn gesteld. Als de eisen die aan de uitvoering van de vrijstelling in een faunabeheerplan zijn gesteld in de verordening overeenkomen met de eisen die aan de verlening van een vrijstelling ingevolge artikel 3.3, vierde lid, van de Wnb worden gesteld, moet alleen worden getoetst of het faunabeheerplan en de goedkeuring daarvan aan de eisen uit de verordening voldoen.

Als de eisen die aan de uitvoering van de vrijstelling in een faunabeheerplan zijn gesteld in de verordening niet overeenkomen met de eisen die aan de verlening van een vrijstelling ingevolge artikel 3.3, vierde lid, van de Wnb worden gesteld, zal bij de beoordeling van de goedkeuring van een faunabeheerplan aan de hand van de voorwaarden uit artikel 3.3, vierde lid, van de Wnb moeten worden getoetst of aan de door provinciale staten verleende vrijstelling uitvoering kan worden gegeven. Daarbij is de door provinciale staten gegeven onderbouwing van de eisen voor het mogen verlenen van vrijstelling van belang en ook de eventuele nadere uitwerking daarvan in het faunabeheerplan en het goedkeuringsbesluit.

Op deze manier is afdoende gewaarborgd dat de vraag of de vrijstelling van het verbod om te doden en de wijze waarop daar uitvoering aan wordt gegeven, aan de voorwaarden van artikel 3.3, vierde lid, van de Wnb voldoen, aan de rechter kan worden voorgelegd.

- Wat betekent dat voor deze zaak?

4.5. In het faunabeheerplan staan de maatregelen die genomen mogen worden om de schade die door smienten wordt aangericht te bestrijden. Eén van die maatregelen is het doden van smienten. Provinciale staten hebben namelijk gebruik gemaakt van de mogelijkheid om in de Verordening vrijstelling te verlenen van het verbod om te doden. In artikel 5.2, eerste lid, aanhef en onder c, van de Verordening, gelezen in samenhang met bijlage 2, staat dat het is toegestaan om smienten opzettelijk te doden in het belang van het voorkomen van belangrijke schade aan gewassen. Met de goedkeuring van het vastgestelde faunabeheerplan kan de vrijstelling worden uitgevoerd.

4.6. In dit geval zijn de voorwaarden voor het verlenen van vrijstelling ook opgenomen in de Verordening als eisen voor een faunabeheerplan. [...] De bewoordingen van deze bepalingen van de Verordening verschillen van die van artikel 3.3, vierde lid, van de Wnb, maar zoals de gemachtigde van het college ter zitting in hoger beroep heeft verklaard, moet daaraan geen bijzondere betekenis worden gehecht. Bedoeld is om in de Verordening aan te sluiten bij de eisen zoals die zijn voorgeschreven in artikel 3.3, vierde lid, van de Wnb. Gelet hierop is de Afdeling van oordeel dat in dit geval met het toetsen aan de eisen waaraan een faunabeheerplan volgens de Verordening moet voldoen ook wordt beoordeeld of de vrijstelling voldoet aan de daaraan in de Wnb gestelde vereisten. Om die reden volstaat een toetsing van de eisen voor een faunabeheerplan zoals die in de Verordening zijn opgenomen.

5. Uit het voorgaande volgt dat het betoog van het college en de Faunabeheereenheid, dat de verleende vrijstelling impliceert dat de staat van instandhouding niet zal verslechteren, niet slaagt. De Afdeling zal daarom hierna beoordelen of het college zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat het doden van 6500 smienten niet zal leiden tot een verslechtering van de staat van instandhouding.



8.1 [...] De rechtbank heeft dus terecht overwogen dat onvoldoende aannemelijk is gemaakt dat de staat van instandhouding van de smient niet zal verslechteren en dat het besluit tot goedkeuring van het faunabeheerplan in zoverre onvoldoende is gemotiveerd.

[ECLI:NL:RVS:2021:745](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Ziekte en arbeidsongeschiktheid

**JnB 2021, 284**

**MK Rechtbank Noord-Holland, 03-03-2021 (publ. 08-04-2021), HAA 20/4904**

Raad van Bestuur van het Uvw, verweerder.

Wet WIA 61 lid 1, 61 lid 8

Algemeen inkomensbesluit socialezekerheidswetten (AIB) 3:3 lid 5, 4:1

**ARBEIDSONGESCHIKTHEID. DAGLOON. SAMENLOOP. De rechtbank komt tot de conclusie dat er geen aanleiding is om artikel 3:3, vijfde lid, onder a, van het AIB buiten toepassing te laten. Geen toepassing hardheidsclausule. Verweerder heeft de WGA-LAU-uitkering correct vastgesteld.**

4.2 Niet in geschil is dat verweerder, gelet op de tekst van de artikelen 61, eerste lid juncto achtste lid, van de Wet WIA in samenhang met artikel 3:3, vijfde lid van het AIB, op juiste wijze toepassing aan deze artikelen heeft gegeven. Eiser heeft dat op de zitting bevestigd. De rechtbank stelt vast dat verweerder gehouden is de Wet WIA en het AIB toe te passen, waarin wat betreft de berekening van de WGA-LAU-uitkering zoals hier aan de orde, geen afwegingsruimte aan verweerder wordt gelaten.

4.3 Het beroep van eiser komt erop neer dat er in zijn situatie iets gebeurt dat niet is beoogd zodat het dagloon van de ZW-uitkering (B) in afwijking van artikel 3:3, vijfde lid, onder a, van het AIB, niet als inkomen moet worden aangemerkt en derhalve niet op grond van artikel 61, eerste lid, Wet WIA in mindering wordt gebracht op zijn WGA-LAU-uitkering.

4.4 Voor zover eiser heeft aangevoerd dat artikel 3:3, vijfde lid, van het AIB niet ziet op de situatie waarin het recht op ZW-uitkering er al was voor de toekenning van de WIA, zoals bij eiser, is de rechtbank van oordeel dat die beroepsgrond niet slaagt. Daartoe overweegt de rechtbank dat uit de Nota van Toelichting blijkt dat de wetgever op dit punt een bewuste keuze heeft gemaakt en voor ogen heeft gehad dat voornoemd artikellid ook geldt in die situatie. De rechtbank verwijst in dit verband naar de volgende zinsneden: "Iedere uitkering genoemd in artikel 3:3 die op enig moment naast een uitkering op grond van de Wet WIA wordt ontvangen, wordt als inkomen aangemerkt voor die WIA-uitkering" en "(...)de hoofdregel neergelegd als iemand naast zijn uitkering op grond van de (...) Wet WIA, een uitkering krijgt (WIA: of heeft) op grond van de ZW(...). In dat geval wordt het dagloon van die tweede uitkering als inkomen aangemerkt voor die eerste uitkering". [...]

4.5 Ook het beroep van eiser op artikel 3:4, tweede lid, onder d, van het AIB kan niet slagen. [...]

4.6 Voor zover eiser zich op het standpunt heeft gesteld dat artikel 3:3, vijfde lid, van het AIB in het onderhavige geval buiten toepassing zou moeten worden gelaten, verwijst de rechtbank in de eerste plaats naar de uitspraak van de CRVB van 17 oktober 2019, [ECLI:NL:CRVB:2019:3285](#), waarin in rechtsoverwegingen 4.3 en 4.4, het volgende is overwogen: "[...]. 4.4 Artikel 3:2, eerste lid, van het AIB geeft een nadere regeling en definitie voor het bepalen van inkomen in, voor zover hier van belang, de Wet WIA. Wat in deze regeling onder inkomen in de zin van de Wet WIA wordt verstaan



*en in welke specifieke omstandigheden en onder welke voorwaarden inkomensbestanddelen als relevant inkomen voor deze wet worden aangemerkt, is resultaat van een politiek-bestuurlijke afweging. Gelet hierop is in beginsel een terughoudende rechterlijke toetsing aangewezen.”*

4.7 Met inachtneming van hetgeen hiervoor door de CRvB is geoordeeld in rechtsoverweging 4.4 van de uitspraak, geldt naar het oordeel van de rechtbank ook ten aanzien van artikel 3:3, vijfde lid, van het AIB een in beginsel terughoudende rechterlijke toetsing. Hoewel de rechtbank eisers ongenoegen begrijpt en zich realiseert dat het voor eiser bijzonder nadelig uitpakt, ziet de rechtbank op grond van de wettelijke bepalingen geen ruimte om te bepalen dat de WGA-LAU-uitkering anders moet worden vastgesteld. Verweerder heeft de WGA-LAU-uitkering van eiser vastgesteld overeenkomstig de bewuste keuze van de wetgever. De omstandigheid dat het voor eiser bijzonder nadelig uitpakt is onvoldoende om de (consequenties van de) door de wetgever gemaakte keuzes rechtens onaanvaardbaar te achten. Bij het tot stand brengen van een algemeen verbindend voorschrift als hier aan de orde, is het in beginsel aan de materiële wetgever om alle betrokken belangen af te wegen. De rechter moet, gelet op zijn positie in het staatsbestel, het resultaat van de afwegingen die de wetgever heeft gemaakt respecteren. Dit uitgangspunt lijdt slechts uitzondering indien aan de inhoud of de wijze van totstandkoming van het algemeen verbindend voorschrift zodanig ernstige feilen kleven dat het voorschrift om die reden niet als grondslag kan dienen voor daarop in concrete gevallen te baseren besluiten. Een dergelijke situatie is hier niet aan de orde. Daarbij wijst de rechtbank er onder verwijzing naar de uitspraak van de CRvB van 3 juni 2010, [ECLI:NL:CRVB:2010:BM8147](#), op dat het aan de wetgever en niet aan de rechter is om onredelijke gevolgen van de in het AIB neergelegde systematiek teniet te doen.

4.8 De rechtbank is van oordeel dat in het geval van eiser niet is gebleken van een dusdanig ingrijpend negatief effect op zijn uitkeringssituatie dat om die reden een intensievere beoordeling van de belangenafweging van de wetgever geboden is dan de terughoudende toetsing, zoals hiervoor genoemd. De rechtbank komt tot de conclusie dat er geen aanleiding is om artikel 3:3, vijfde lid, onder a, van het AIB buiten toepassing te laten.

4.9 Met verweerder is de rechtbank tenslotte van oordeel dat artikel 4:1, elfde lid, van het AIB geen uitkomst kan bieden. Artikel 4:1 van het AIB ziet enkel op de toerekening van het inkomen aan een bepaald tijdvak. Alleen als dát onredelijk uitpakt kan sprake zijn van toepassing van de hardheidsclausule van artikel 4:1, elfde lid. Dit geval doet zich hier niet voor. Tot slot geldt dat, gelet op het dwingendrechtelijk karakter van de van toepassing zijnde artikelen, er voor verweerder voorts geen ruimte bestaat voor een belangenafweging en voor de rechter geen ruimte voor toetsing aan het in artikel 3:4 van de Awb neergelegde evenredigheidsbeginsel. De rechtbank verwijst naar de uitspraak van de CRvB van 24 januari 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:369](#).

5. Het voorgaande brengt de rechtbank tot de conclusie dat verweerder de WGA-LAU-uitkering correct heeft vastgesteld. [...]

[ECLI:NL:RBNHO:2021:2577](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Bijstand

JnB 2021, 285

MK Rechtbank Den Haag, 19-03-2021 (publ. 06-04-2021), SGR 19/610

college van burgemeester en wethouders van Den Haag, verweerder.

PW

**PARTICIPATIEWET. HERZIENING EN TERUGVORDERING.** In dit geval heeft verweerder niet voldoende gemotiveerd dat eiseres de op haar rustende inlichtingenplicht heeft geschonden. De resultaten van het door verweerder en het Internationaal Bureau Fraude-onderzoek (IBF) uitgevoerde onderzoek zijn daarvoor onvoldoende. Op basis van die onderzoeken kan namelijk niet met zekerheid worden gezegd dat eiseres ten tijde van belang daadwerkelijk in het Verenigd Koninkrijk heeft gewerkt en dat zij dit en de daaruit verkregen inkomsten heeft verzwegen. Niet aannemelijk is gemaakt dat eiseres ten tijde van belang in het Verenigd Koninkrijk heeft gewerkt en dat zij dit en de daaruit verkregen inkomsten voor verweerder heeft verzwegen. Verweerders standpunt dat het recht op bijstand ten tijde van belang door de schending van de inlichtingenplicht niet was vast te stellen, is daarom niet houdbaar. Er bestond zodoende geen rechtsgrond voor het herzien van het recht op bijstand en voor de terugvordering van een bedrag van € 167.740,73 (bruto).

[ECLI:NL:RBDHA:2021:2995](#)

**JnB 2021, 286**

**MK CRvB, 23-03-2021 (publ. 07-04-2021), 19/5261 PW**

dagelijks bestuur van de Regionale Dienst Werk en Inkomen Kromme Rijn Heuvelrug.

PW

**PARTICIPATIEWET.** Vaststaat dat een bedrag van € 1.000,- op de bankrekening van appellante is bijgeschreven, met de vermelding 'LENEN' en dat dit bedrag afkomstig was van X. Vaststaat ook dat appellante in de te beoordelen periode naast de ZW-uitkering geen bijstand ontving, ook geen voorschot daarop, en dus niet beschikte over een toereikend inkomen. Verder is, hoewel appellante niet een schriftelijke leenovereenkomst heeft overgelegd, niet (meer) in geschil dat de bijschrijving geld betreft dat appellante van X had geleend en dus moest terugbetalen. Partijen verschillen van mening over het antwoord op de vraag of de bijschrijving kan worden aangemerkt als een lening voor levensonderhoud. Appellante heeft aangevoerd dat de rechtbank er, met het dagelijks bestuur, ten onrechte van uit is gegaan dat alleen door een vermelding 'lening voor levensonderhoud' aannemelijk kan worden gemaakt dat de lening is bedoeld voor levensonderhoud. Deze beroepsgrond slaagt. Dat het geleende geld is bedoeld voor levensonderhoud kan ook op andere wijze aannemelijk worden. In dit geval blijkt uit de gedingstukken dat appellante van meet af aan en consistent heeft verklaard dat de lening was bedoeld voor levensonderhoud. Ter zitting heeft zij herhaald dat zij het geleende bedrag heeft besteed aan levensonderhoud. Die stelling wordt ondersteund door de overgelegde bankafschriften. Daaruit blijkt dat appellante kort na de ontvangst van het geleende bedrag kosten van levensonderhoud heeft betaald. Onder deze omstandigheden is er geen reden om te betwijfelen dat appellante, die in de te beoordelen periode geen toereikende middelen van bestaan had, de lening is aangegaan om te voorzien in haar levensonderhoud. Het voorgaande betekent dat het dagelijks bestuur ten onrechte de bijschrijving heeft aangemerkt als middel van bestaan waardoor appellante in de te beoordelen periode niet in bijstandbehoevende omstandigheden verkeerde. De rechtbank heeft dit niet onderkend. Aangevallen uitspraak vernietigd.

[ECLI:NL:CRVB:2021:734](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Bestuursrecht overig

### Algemene Verordening Gegevensbescherming

JnB 2021, 287

Rechtbank Den Haag, 22-03-2021 (publ. 06-04-2021), SGR 20/657

college van burgemeester en wethouders van Nieuwkoop, verweerder.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 17

Uitvoeringswet AVG (hierna: UAVG) 34

**AVG. I.c. heeft verweerder het bezwaar tegen de mededeling dat hij niet ingaat op het verzoek van eiser tot verwijdering van zijn persoonsgegevens, ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. Verweerder wordt aangemerkt als verwerkingsverantwoordelijke voor het door zijn ambtenaren plaatsen van persoonsgegevens op het VNG-forum. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 21 augustus 2019 ([ECLI:NL:RVS:2019:2798](#)). Als bestuursorgaan en verwerkingsverantwoordelijke is een beslissing op een verwijderingsverzoek (als bedoeld in artikel 17 van de AVG) ingevolge artikel 34 van de UAVG een besluit in de zin van de Awb, ongeacht de vraag of aan het verzoek kan worden voldaan. De omstandigheid dat voormelde uitspraak van de ABRS betrekking heeft op een inzageverzoek en de nu voorliggende zaak op een verwijderingsverzoek, doet aan het voorgaande niet af. Artikel 34 van de UAVG is immers op beide verzoeken van toepassing en in het geval verweerder zich op het standpunt stelt dat de persoonsgegevens van eiser reeds zijn verwijderd, is dat een voor bezwaar vatbaar besluit.**

[ECLI:NL:RBDHA:2021:2722](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

### Arbeidsomstandighedenwet

JnB 2021, 288

MK ABRS, 07-04-2021, 202003647/1/A3

staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (voorheen: de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid) (hierna beiden: de staatssecretaris).

Richtlijn 2016/1629 1, 5, 6, 23

Arbeidsomstandighedenbesluit (Arbobesluit) 3.16 lid 1, lid 5

**ARBEIDSOMSTANDIGHEDENWET. BOETE. Richtlijn 2016/1629 bevat een uitputtende regeling van de technische voorschriften die noodzakelijk zijn om de veiligheid van vaartuigen op de aangewezen binnenwateren van de Unie te waarborgen. Dit betekent echter niet dat in deze zaak artikel 3.16, vijfde lid, van het Arbobesluit, voor zover daarin ter voorkoming van valgevaar het gebruik van veiligheidsgordels met vanglijnen wordt voorgeschreven, buiten toepassing moet worden gelaten. Het voorschrift om veiligheidsgordels met vanglijnen te gebruiken, bevordert weliswaar de veiligheid op de werkplek, maar kan niet worden aangemerkt als een technisch voorschrift als bedoeld in de Richtlijn 2016/1629.**

[...] boete van € 10.800,00 opgelegd wegens het niet naleven van artikel 3.16, vijfde lid, van het Arbeidsomstandighedenbesluit (hierna: het Arbobesluit).

[...] 2.2. Niet in geschil is dat de duwbak waarvan de werknemer in deze zaak is gevallen, voldoet aan de bij de Richtlijn 2016/1629 vastgestelde voorschriften. De Richtlijn 2016/1629 is omgezet in de Binnenvaartwet, de Invoeringswet Binnenvaartwet, het Binnenvaartbesluit en de Binnenvaartregeling. In de Binnenvaartregeling wordt voor de technische voorschriften waaraan een vaartuig zoals een duwbak moet voldoen, verwezen naar de ES-TRIN [*Red: Europese standaard tot vaststelling van de technische voorschriften voor binnenschepen*].

De Afdeling leidt uit de hiervoor weergegeven overwegingen van de preambule en artikelen van de Richtlijn 2016/1629 af dat de Richtlijn 2016/1629 zo veel mogelijk harmonisatie beoogt van de technische voorschriften die noodzakelijk zijn om de veiligheid van vaartuigen op de aangewezen binnenwateren van de Unie te waarborgen. Het opstellen van aanvullende technische voorschriften door de lidstaten is, onder voorbehoud van goedkeuring door de Commissie, alleen toegestaan voor zover deze betrekking hebben op de in bijlage III genoemde elementen. Voorts mogen lidstaten, alleen voor zover het gaat om de in bijlage IV genoemde elementen, de technische voorschriften gedeeltelijk toepassen of minder strenge technische voorschriften vaststellen. Dit betekent dat de Richtlijn 2016/1629 een uitputtende regeling bevat van de technische voorschriften die noodzakelijk zijn om de veiligheid van vaartuigen op de aangewezen binnenwateren van de Unie te waarborgen. De in hoofdstuk 14 van de ES-TRIN neergelegde technische voorschriften ter bevordering van de veiligheid op de werkplek zijn bovendien volledig geharmoniseerd, omdat het hierbij niet gaat om één van de in bijlagen III of IV genoemde elementen.

Dit betekent echter niet dat in deze zaak artikel 3.16, vijfde lid, van het Arbobesluit, voor zover daarin ter voorkoming van valgevaar het gebruik van veiligheidsgordels met vanglijnen wordt voorgeschreven, buiten toepassing moet worden gelaten. Het voorschrift om veiligheidsgordels met vanglijnen te gebruiken, bevordert weliswaar de veiligheid op de werkplek, maar kan niet worden aangemerkt als een technisch voorschrift als bedoeld in de Richtlijn 2016/1629. Zoals blijkt uit overwegingen 4, 5 en 9 van de preambule, artikel 1 van de Richtlijn 2016/1629, artikel 14.01, eerste lid, van de ES-TRIN en de toelichting van het CESNI waarnaar de vennootschap verwijst, zijn de bij die richtlijn vastgestelde technische voorschriften bedoeld om de veiligheid van vaartuigen in de binnenvaart, waaronder de veiligheid van personen aan boord, te waarborgen. Zoals blijkt uit de artikelen 5 en 6, vierde lid, van de Richtlijn 2016/1629 en de in de ES-TRIN, voor zover thans van belang in het bijzonder in hoofdstuk 14, neergelegde technische voorschriften, gaat het daarbij echter alleen om voorschriften waaraan de permanente technische constructie van een vaartuig moet voldoen. Het voorschrift om veiligheidsgordels met vanglijnen te gebruiken, neergelegd in artikel 3.16, vijfde lid, van het Arbobesluit, is niet een dergelijk voorschrift. Die bepaling maakt deel uit van een algemene arbeidsomstandighedenregeling en vindt locatie-onafhankelijk toepassing. Een veiligheidsgordel met vanglijn is verder niet een eigenschap van de technische constructie van een vaartuig, maar een afzonderlijke veiligheidsvoorziening die kan worden gedragen door een werknemer en bij gebruik aan het vaartuig kan worden bevestigd en waarvan - onder bepaalde omstandigheden - het gebruik wordt voorgeschreven bij het verrichten van bepaalde arbeid. Artikel 14.02, zevende lid, van de ES-TRIN doet aan het voorgaande niet af. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen over de aard van de technische voorschriften die bij de Richtlijn 2016/1629 zijn vastgesteld, is er geen grond om de in die bepaling vermelde 'geschikte inrichtingen en uitrustingen ten behoeve van het veilig werken' anders op te vatten dan als mogelijke aanvullende eisen aan de permanente technische constructie van een vaartuig.

Het voorgaande brengt met zich dat hetgeen in hoger beroep is aangevoerd niet kan leiden tot een andere uitkomst dan die waartoe de rechtbank is gekomen. De verwijzing van de rechtbank naar de

uitspraak van de Afdeling van 14 februari 2018 was niet onjuist, aangezien de Richtlijn 2016/1629, evenals de Richtlijn 2006/87 die in die uitspraak aan de orde was, een ander onderwerp regelt dan artikel 3.16, vijfde lid, van het Arbobesluit. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:718](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

### Inburgering

**JnB 2021, 289**

**MK ABRS, 07-04-2021, 202005034/1/V6**

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Besluit inburgering 2.12 lid 1

**INBURGERING. Een verzoek om verlenging van de inburgeringstermijn kan niet meer worden ingediend als het besluit waarin is bepaald dat de initiële inburgeringstermijn is verstreken, in rechte onaantastbaar is geworden.**

4.2. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, brengt een redelijke uitleg van artikel 2.12, eerste lid, van het Bi met zich dat een verzoek om verlenging van de inburgeringstermijn niet meer kan worden ingediend als het besluit waarin is bepaald dat de initiële inburgeringstermijn is verstreken, in rechte onaantastbaar is geworden. Tegen het besluit van 6 september 2017 heeft [appellant] bezwaar gemaakt, wat heeft geleid tot het besluit van 26 maart 2018 waarin de minister opnieuw heeft bepaald dat de initiële inburgeringstermijn is verstreken. Tegen dit besluit heeft [appellant] geen rechtsmiddelen aangewend, zodat dit besluit op 7 mei 2018 in rechte onaantastbaar geworden. [appellant] had dus vóór 7 mei 2018 het verzoek moeten indienen, wat hij niet heeft gedaan. De rechtbank heeft verder terecht overwogen dat de verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 21 november 2018 niet leidt tot een ander oordeel, omdat in die zaak de betrokkene bezwaar had gemaakt tegen de opgelegde boete en de terugvordering van de lening voor de inburgeringscursus. Daarbij had de betrokkene gronden aangevoerd over het verlengen van de inburgeringstermijn. Anders dan in dit geval, was het besluit over het verstrijken van de initiële inburgeringstermijn dus nog niet in rechte onaantastbaar. Voor zover [appellant] betoogt dat er in zijn geval bijzondere omstandigheden bestaan waardoor de minister zijn verzoek inhoudelijk had moeten behandelen, geldt dat hij de omstandigheden waarop hij zich beroept had moeten aanvoeren tegen het besluit van 6 september 2017 of 26 maart 2018. De rechtbank heeft dan ook terecht geoordeeld dat de minister het verzoek van [appellant] om verlenging van zijn inburgeringstermijn terecht heeft afgewezen.

[ECLI:NL:RVS:2021:714](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

### Paspoortwet

**JnB 2021, 290**

**MK ABRS, 07-04-2021, 202001793/1/A3**

minister van Buitenlandse Zaken.

Paspoortwet 9

RWN 3 lid 1, 4 lid 2

BW 1:33, 1:203 lid 1 a, 1:204 lid 1, 1:205 lid 2, 3:40, 3:59, 10:32 a, 10:100 lid 1 c, 10:101 lid 1

**PASPOORTWET. Bigame huwelijk vormt geen beletsel bij het verkrijgen van het Nederlandschap door de kinderen. Opsomming in artikel 1:204, eerste lid, van het BW is limitatief. Strijd met de openbare orde leidt niet tot nietigheid van een erkenning.**

7. Volgens het thans geldende recht vormt het bigame huwelijk van [wederpartij] echter geen beletsel bij het verkrijgen van het Nederlandschap door de kinderen. Artikel 4, tweede lid, van de RWN bepaalt dat de minderjarige vreemdeling die na zijn geboorte en voor de leeftijd van zeven jaar door een Nederlander wordt erkend, Nederlander wordt. Erkenning is een familierechtelijke rechtshandeling die gericht is op het doen ontstaan van een familierechtelijke betrekking tussen een ouder en een kind.

[wederpartij] heeft op 13 september 2017 overeenkomstig artikel 1:203, eerste lid, aanhef en onder a, van het Burgerlijk Wetboek (hierna: BW) zijn kinderen bij aktes van erkenning, opgemaakt door een ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente [woonplaats], erkend. Artikel 1:204, eerste lid, van het BW geeft een opsomming van gevallen waarin een erkenning nietig is. De rechtbank heeft terecht vastgesteld dat een bigaam huwelijk niet als nietigheidsgrond voorkomt in die opsomming. Daarbij past niet dat, in aanvulling op de in artikel 1:204, eerste lid, van het BW opgesomde nietigheidsgronden, een erkenning ook op grond van artikel 3:40, eerste lid, in samenhang gelezen met artikel 3:59, van het BW nietig zou kunnen zijn wegens strijd met de openbare orde, zoals de minister heeft betoogd. Artikel 3:40, eerste lid, van het BW bepaalt dat een rechtshandeling die in strijd is met de openbare orde nietig is, maar dit artikel is op grond van artikel 3:59 van het BW alleen buiten het vermogensrecht van overeenkomstige toepassing voor zover de aard van de rechtshandeling of rechtsbetrekking zich daartegen niet verzet. Gelet op het rechtszekerheidsbeginsel waaraan in afstammingskwesies groot belang moet worden gehecht, verzet de aard van de rechtshandeling zich ertegen dat een erkenning ook nietig is wegens strijd met de openbare orde en niet alleen op gronden zoals genoemd in artikel 1:204, eerste lid, van het BW. Artikel 1:204, eerste lid, van het BW vormt aldus een bijzondere regeling ten opzichte van artikel 3:40, eerste lid, van het BW. Bovendien is strijd met de openbare orde niet altijd eenvoudig vast te stellen en is in artikel 1:205, tweede lid, van het BW bepaald dat voor het daar genoemde geval de strijd met de openbare orde een grond voor vernietiging is. Vergelijk de beschikking van het gerechtshof Amsterdam van 20 februari 2018, [ECLI:NL:GHAMS:2018:617](#), onder 5.6.

Anders dan de minister betoogt, leidt de prejudiciële beslissing van de Hoge Raad van 19 mei 2017, [ECLI:NL:HR:2017:942](#), niet tot een ander oordeel. In die beslissing was sprake van een situatie waarbij het tweede huwelijk niet meer polygaam was omdat het eerste huwelijk inmiddels was ontbonden. De Hoge Raad heeft geoordeeld dat die ontbinding niet meebrengt dat een voor de ontbinding uit het tweede huwelijk geboren kind op grond van artikel 3, eerste lid, van de RWN Nederlander wordt. Vervolgens heeft de Hoge Raad erop gewezen dat het kind op grond van artikel 4 van de RWN wel Nederlander kan worden als de inmiddels niet meer polygaam gehuwde vader het kind erkent. De Hoge Raad heeft daarmee geen oordeel gegeven over de vraag of een erkenning door een nog wel bigaam gehuwde vader niet mogelijk en daarmee nietig is.

Gelet op het voorgaande is de opsomming in artikel 1:204, eerste lid, van het BW limitatief en leidt strijd met de openbare orde niet tot nietigheid van een erkenning. De rechtbank heeft daarom terecht geoordeeld dat de erkenningen rechtsgeldig zijn en dat de kinderen daarmee het Nederlandschap

hebben verkregen. Dat betekent dat de minister de paspoortaanvragen ten onrechte niet in behandeling heeft genomen.

[ECLI:NL:RVS:2021:721](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

### Wegenverkeerswet

**JnB 2021, 291**

**Voorzieningenrechter ABRS, 31-03-2021, 202004125/1/A2**

directie van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (hierna: CBR).

Wegenverkeerswet 1994 130, 131, 132, 133, 134,

Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid 2011 2, 27

Regeling eisen geschiktheid 2000 2

**WEGENVERKEERSWET. Ongeldigverklaring rijbewijs. Alcoholmisbruik in ruime zin. Een rechter kan in zeer uitzonderlijke gevallen oordelen dat de Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid 2011 buiten toepassing moet blijven, omdat de gevolgen van de Regeling onevenredig uitwerken. Verwijzing naar ABRS 3-12-2020,**

[ECLI:NL:RVS:2020:2889](#). Van dergelijke gevolgen is naar het oordeel van de

**voorzieningenrechter in dit geval geen sprake.**

[...] 6. Het CBR heeft bij het besluit van [...] het rijbewijs van [appellant] ongeldig verklaard omdat hij door alcoholmisbruik in ruime zin niet langer geschikt is tot het besturen van een motorvoertuig en heeft dit besluit in bezwaar gehandhaafd. Het CBR heeft zich daarbij gebaseerd op de psychiatrische rapporten.

[...] 8.5. De rechtbank heeft [...] terecht geoordeeld dat het CBR de psychiatrische rapporten aan zijn besluitvorming ten grondslag heeft mogen leggen. Omdat in de psychiatrische onderzoeken de diagnose 'alcoholmisbruik in ruime zin' is gesteld en [appellant] daarmee ongeschikt moet worden geacht voor het besturen van motorrijtuigen, was het CBR, gelet op het dwingendrechtelijke karakter van artikel 27, aanhef en onder b, van de Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid 2011, gehouden het rijbewijs zonder nadere belangenafweging ongeldig te verklaren. [...]

8.6. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 3 december 2020,

[ECLI:NL:RVS:2020:2889](#)) kan een rechter in zeer uitzonderlijke gevallen oordelen dat de Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid 2011 buiten toepassing moet blijven, omdat de gevolgen van de Regeling onevenredig uitwerken. Van dergelijke gevolgen is naar het oordeel van de voorzieningenrechter in dit geval geen sprake. Weliswaar heeft de Regeling tot gevolg dat [appellant] als mantelzorger zijn hoogbejaarde ouders niet meer met de auto naar medische afspraken kan brengen, maar de Regeling staat er niet aan in de weg dat zijn ouders gebruik maken van andere vervoersvoorzieningen om op die afspraken te komen. Bovendien heeft [appellant] door het verlopen van de zogenoemde recidiefvrije periode van een jaar inmiddels de mogelijkheid, zoals ter zitting door het CBR is toegelicht, om een nieuw rijbewijs te verkrijgen. Dat [appellant] als gevolg van het besluit tot ongeldigverklaring van zijn rijbewijs niet in de functie van chauffeur bij zijn voormalig werkgever aan de slag kan, is niet zonder meer een onevenredig gevolg van de Regeling. Daarbij komt dat het besluit tot ongeldigverklaring van het rijbewijs, gelet op de hiervoor genoemde mogelijkheid om een nieuw rijbewijs te verkrijgen, er bovendien niet aan in de weg staat dat hij binnen afzienbare termijn ook als chauffeur door zijn voormalig werkgever in dienst kan worden genomen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:642](#)



**JnB 2021, 292**

**ABRS, 31-03-2021, 202004125/1/A2**

algemeen directeur (lees: de directie) van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (hierna: het CBR).

Wegenverkeerswet 1994 8, 130, 131, 134

Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid 2011 27

Regeling eisen geschiktheid 2000 Bijlage Paragraaf 8.8

**WEGENVERKEERSWET 1994. Ongeldigverklaring rijbewijs. Drugsmisbruik in ruime zin. Het CBR is bij deze diagnose gehouden te concluderen tot ongeschiktheid en op die grond het rijbewijs van [appellant] ongeldig te verklaren. Het gaat om dwingendrechtelijk voorgeschreven wet- en regelgeving zonder ruimte voor een belangenafweging. Daarbij zijn over het gebruik van psychoactieve middelen en het besturen van een motorvoertuig uit het oogpunt van verkeersveiligheid gemotiveerde keuzes gemaakt. De wetgever heeft in redelijkheid tot deze keuzes kunnen komen. Als [appellant] vindt dat de norm voor het gebruik van marihuana en het besturen van een motorvoertuig niet juist is en daarom moet worden gewijzigd, dient hij zich te wenden tot de wetgever.**

[...] Bij besluit van [...] heeft het CBR het rijbewijs van [appellant] vanaf [...] ongeldig verklaard.

[...] 1. De Landelijke Eenheid Dienst Infrastructuur van de politie heeft het CBR op grond van artikel 130, eerste lid, van de Wegenverkeerswet 1994 (hierna: Wvw 1994) meegedeeld dat het vermoeden bestaat dat [appellant] niet langer beschikt over de rijvaardigheid dan wel geschiktheid om een motorrijtuig van de categorieën A, B en E te besturen. Aan de mededeling ligt ten grondslag dat [appellant] volgens het door verbalisanten op ambtsbelofte opgemaakt proces-verbaal van [...] op [...] een motorrijtuig heeft bestuurd onder invloed van drogerende stoffen. Daarom heeft het CBR [appellant] bij besluit van [...] een onderzoek naar de geschiktheid, als bedoeld in artikel 131, eerste lid, van de Wvw 1994, opgelegd. Dit onderzoek heeft plaatsgevonden op [...] en is verricht door psychiater A.V. Kuiper. Kuiper heeft in zijn rapport van [...] geconcludeerd dat de psychiatrische diagnose drugsmisbruik in ruime zin dient te worden gesteld. Het CBR heeft het rijbewijs van [appellant] daarom bij besluit van [...] ongeldig verklaard. [appellant] is het hier niet mee eens.

[...] 5.3. De rechtbank heeft terecht en op goede gronden geoordeeld dat het CBR het rapport van Kuiper aan het ongeldig verklaren van het rijbewijs van [appellant] ten grondslag mocht leggen. [appellant] heeft geen concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de zorgvuldigheid van de totstandkoming van het rapport naar voren gebracht. Dit betekent dat het CBR uit mocht gaan van de diagnose drugsmisbruik in ruime zin. Ingevolge artikel 134, tweede lid, van de Wvw 1994, gelezen in samenhang met artikel 27 van de Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid 2011 en paragraaf 8.8 van de bijlage behorende bij de Regeling eisen geschiktheid 2000, is het CBR bij deze diagnose gehouden te concluderen tot ongeschiktheid en op die grond het rijbewijs van [appellant] ongeldig te verklaren. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen en het CBR terecht heeft gesteld gaat het om dwingendrechtelijk voorgeschreven wet- en regelgeving zonder ruimte voor een belangenafweging (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling van 4 november 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2633](#), onder 7). Daarbij zijn over het gebruik van psychoactieve middelen en het besturen van een motorvoertuig uit het oogpunt van verkeersveiligheid gemotiveerde keuzes gemaakt. De wetgever heeft in redelijkheid tot deze keuzes kunnen komen. Als [appellant] vindt dat de norm voor het gebruik van marihuana en het besturen van een motorvoertuig niet juist is en daarom moet worden gewijzigd, dient hij zich te wenden tot de wetgever. Het betoog van [appellant] dat hij in alle opzichten beter functioneert bij het (gewoonte)gebruik van marihuana kan, wat daar ook

van zij, daarom niet tot een ander oordeel leiden. Ook zijn betoog dat het CBR onderzoek zou moeten doen naar het functioneren van mensen bij gebruik van marihuana kan op grond van het vorengaande niet slagen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:678](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

### Wet openbaarheid van bestuur

**JnB 2021, 293**

**MK ABRS, 07-04-2021, 202003292/1/A3**

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant, appellant.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 10 lid 2 aanhef en onder b en g

**WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. De aard van schikkingsonderhandelingen brengt in het algemeen mee dat met de daaruit voortvloeiende afspraken vertrouwelijk moet worden omgegaan in verband met de over en weer betrokken belangen. In dit geval heeft het college onder meer openbaarmaking van het in de overeenkomst vermelde schikkingsbedrag en onderdelen van de overeenkomst die betrekking hebben op specifiek gemaakte afspraken mogen weigeren.**

1.[...] Op [...] is tussen de provincie en [partij] een overeenkomst gesloten over de beëindiging van gerechtelijke procedures over de aanleg van de Randweg Baarle.

Op 20 december 2018 heeft [wederpartij] met een beroep op de Wob het college verzocht de overeenkomst aan hem te verstrekken.

Bij het besluit van 14 februari 2019 heeft het college het verzoek afgewezen. [...]

[...] 5.5. Het college heeft de persoonsgegevens van [partij] op grond van artikel 10, tweede lid, aanhef en onder g, van de Wob mogen weigeren, nu aannemelijk is dat het belang van openbaarmaking van die persoonsgegevens niet opweegt tegen het belang van het voorkomen van onevenredige benadeling van [partij].

De aard van schikkingsonderhandelingen brengt in het algemeen mee dat met de daaruit voortvloeiende afspraken vertrouwelijk moet worden omgegaan in verband met de over en weer betrokken belangen. Het schikkingsbedrag is het resultaat van onderhandelingen waarbij de betrokken partijen hebben beoogd dit resultaat niet te openbaren. Het college heeft openbaarmaking van het in de overeenkomst vermelde schikkingsbedrag op grond van artikel 10, tweede lid, aanhef en onder onderscheidenlijk b en g, van de Wob mogen weigeren, omdat aannemelijk is dat het belang van openbaarmaking niet opweegt tegen de in die artikelonderdelen vermelde belangen. Dit geldt ook voor de in de boeteclausule vermelde bedragen, nu daaruit het schikkingsbedrag kan worden afgeleid. Ook heeft het college de alinea's 6.1 en 6.2 van de overeenkomst mogen weigeren op grond van artikel 10, tweede lid, aanhef en onder g, omdat die betrekking hebben op afspraken over de uitvoering van specifieke werkzaamheden door de provincie ten behoeve van [partij]. Naar het oordeel van de Afdeling heeft het college openbaarmaking van de overige onderdelen van de overeenkomst niet op grond van artikel 10, tweede lid, aanhef en onder b of g, van de Wob mogen weigeren, nu die onderdelen gangbaar zijn voor een schikkingsovereenkomst en geen betrekking hebben op specifiek gemaakte afspraken. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:723](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Vreemdelingenrecht

### Asiel

**JnB 2021, 294**

**MK ABRS, 07-04-2021, 202002809/1/V2**  
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2013/32/EU 37

Vw 2000 30b

Vb 2000 3.105ba

**ASIEL.** Bij de herbeoordeling van de veiligheidssituatie van veilige landen geldt dat de staatssecretaris in de toekomst alle beschikbare bronnen moet gebruiken of moet uitleggen waarom zij dat niet doet. Daar zal zij haar beleid aan moeten aanpassen. Ook moet de staatssecretaris haar conclusie dat een land nog altijd veilig is, goed blijven uitleggen. Bij de herbeoordeling van de veiligheidssituatie in Mongolië heeft de staatssecretaris niet de juiste bronnen gebruikt. Bovendien heeft zij onvoldoende uitgelegd waarom Mongolië in het algemeen, en voor lhbti'ers in het bijzonder, veilig is. Verder moet de staatssecretaris de ontwikkelingen rondom de rechtsstaat in Mongolië beter onderzoeken als zij dit land wil blijven aanmerken als een veilig land van herkomst.

Samenvatting

28. Deze uitspraak gaat over de vraag of de manier waarop de staatssecretaris de situatie in als veilige landen van herkomst aangewezen landen herbeoordeelt in overeenstemming is met de Pri en het Vb 2000.

29. De staatssecretaris verricht zijn herbeoordelingsonderzoek in beginsel aan de hand van een aantal criteria. Dit is volgens de Afdeling in principe niet in strijd met de regelgeving. Volgens die regelgeving moet het herbeoordelingsonderzoek aan dezelfde eisen voldoen als het onderzoek voorafgaand aan de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst. Het herbeoordelingsonderzoek voldoet aan die eisen, omdat de staatssecretaris zich met zijn onderzoek een deugdelijk beeld vormt van de ontwikkelingen in een land van herkomst.

30. Bij de herbeoordeling moet de staatssecretaris in ieder geval de in artikel 37, derde lid, van de Pri genoemde bronnen gebruiken of hij moet motiveren waarom hij dit niet kan doen. Bijvoorbeeld omdat de bronnen niet beschikbaar of niet actueel zijn. In dat geval moet de staatssecretaris zijn herbeoordeling baseren op relevante, actuele informatie van andere gezaghebbende internationale organisaties. Op dit moment doet de staatssecretaris dat nog niet op de goede manier. Volgens de Afdeling voldoet de manier van herbeoordelen daarom op dit punt nog niet aan de in de Pri gestelde eisen.

31. Volgens de Afdeling moet de staatssecretaris de herbeoordelingen in ieder geval eens in de twee jaar uitvoeren, om zeker te zijn dat de landen van herkomst nog steeds veilig zijn. Daarnaast moet de staatssecretaris constant in de gaten houden of er geen verslechtingen plaatsvinden. Als die verslechtingen in een land wel plaatsvinden, moet de staatssecretaris zorgen dat vreemdelingen uit dat land (tijdelijk) worden behandeld alsof zij niet afkomstig zijn uit een veilig land van herkomst. Dit kan op twee manieren. Ten eerste kan de staatssecretaris de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst tijdelijk opschorten en nader onderzoek doen naar dat land. Ten tweede kan hij het land helemaal van de lijst van veilige landen van herkomst schrappen of een groep uit of regio van dat land uitzonderen.

32. De staatssecretaris moet de herbeoordeling van een land dus steeds zorgvuldig onderzoeken. Als hij tot de conclusie komt dat een land nog steeds een veilig land van herkomst is, moet hij dit goed motiveren. Dat wil zeggen dat hij de bronnen noemt waarop zijn onderzoek is gebaseerd en dat hij uitlegt hoe hij tot zijn conclusies komt. Het moet namelijk voor een vreemdeling mogelijk zijn om over de herbeoordeling te procederen en de bestuursrechter moet dit standpunt van de staatssecretaris effectief kunnen toetsen.

33. Omdat duidelijk is hoe artikel 37, tweede lid, van de Pri moet worden uitgelegd, hoeft over de vragen die in deze uitspraak worden behandeld geen prejudiciële vraag te worden gesteld aan het Hof van Justitie.

34. De herbeoordeling van Mongolië als veilig land van herkomst voldoet niet aan de in de Pri en het Vb 2000 omschreven vereisten. De staatssecretaris heeft voor de herbeoordeling namelijk niet de juiste bronnen gebruikt en hij heeft ook niet uitgelegd waarom hij die bronnen niet kon gebruiken. Ook heeft de staatssecretaris onvoldoende gemotiveerd dat Mongolië in het algemeen, maar ook meer in het bijzonder voor lhbti, een veilig land van herkomst is. Uit de motivering van de staatssecretaris blijkt namelijk niet of er in Mongolië daadwerkelijk voldoende bescherming wordt geboden aan burgers, in het bijzonder lhbti, die bescherming vragen bij de overheid. Als de staatssecretaris Mongolië wil blijven aanmerken als veilig land van herkomst, zal hij de situatie in Mongolië zorgvuldig moeten onderzoeken aan de hand van de in artikel 37 van de Pri genoemde bronnen. Ook moet hij zijn conclusies, die volgen uit dat onderzoek, vervolgens goed motiveren. [ECLI:NL:RVS:2021:738](#)

*Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.*

[Naar inhoudsopgave](#)

## Vreemdelingenbewaring

**JnB 2021, 295**

**MK ABRS, 02-04-2021, 202100335/1/V3**  
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59

**VREEMDELINGENBEWARING. Geen zicht op uitzetting van vreemdelingen binnen een redelijke termijn naar Marokko.**

1. De vreemdeling heeft de Marokkaanse nationaliteit. Hij is in vreemdelingenbewaring gesteld en hij verleent geen medewerking aan zijn uitzetting naar Marokko. De vraag die voorligt in deze uitspraak is of er voor vreemdelingen met de Marokkaanse nationaliteit die voor hun uitzetting afhankelijk zijn van de afgifte van een laissez-passer, nog sprake is van zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn naar Marokko. Deze uitspraak heeft ook betekenis voor andere vreemdelingen in bewaring met de Marokkaanse nationaliteit als de staatssecretaris afhankelijk is van de afgifte van een laissez-passer door de Marokkaanse autoriteiten om hen te kunnen uitzetten. [...]

5.1. Uit het antwoord van de staatssecretaris op de door de Afdeling gestelde vragen en wat op de zitting bij de Afdeling besproken is, blijkt dat er in 2020 geen laissez-passers zijn afgegeven aan de DT&V om een vreemdeling met de Marokkaanse nationaliteit uit te zetten en dat de laatste uitzetting met een laissez-passer van een vreemdeling die niet meewerkte aan zijn terugkeer plaatsvond in 2019. De staatssecretaris heeft er weliswaar terecht op gewezen dat de vreemdeling niet voldoet aan zijn medewerkingsplicht, maar uit het voorgaande volgt dat er in 2020 ook geen laissez-passers zijn

afgegeven in gevallen waarbij de vreemdeling daaraan wel voldeed. Op de zitting heeft de staatssecretaris ook erkend dat er in 2020 geen uitzetting naar Marokko heeft plaatsgevonden van personen zonder paspoort. De staatssecretaris heeft op de zitting van de Afdeling geen antwoord kunnen geven op de vraag wanneer in 2019 voor het laatst een vreemdeling vanuit bewaring met behulp van een door de Marokkaanse autoriteiten afgegeven laissez-passer is uitgezet. Ten slotte heeft hij op de zitting geen concrete aanknopingspunten kunnen geven die de verwachting rechtvaardigen dat vreemdelingen met de Marokkaanse nationaliteit op korte termijn weer met een door de Marokkaanse autoriteiten afgegeven laissez-passer kunnen worden uitgezet naar Marokko. De Afdeling verwijst ter vergelijking naar r.o. 2.3. in haar uitspraak van 13 april 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1305](#).

5.2. De staatssecretaris heeft op de zitting van de Afdeling betoogd dat de Marokkaanse autoriteiten niet hebben aangegeven dat ze geen laissez-passers meer zullen verstrekken. Hierover overweegt de Afdeling onder verwijzing naar haar uitspraak van 2 april 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1145](#), dat de huidige situatie zich onderscheidt van de situatie in 2015 vanwege de lange periode dat geen laissez-passers zijn afgegeven. In de genoemde uitspraak ging het om een periode van zes maanden, terwijl de laatste afgifte van een laissez-passer nu tenminste zestien maanden geleden is. Er is nu weliswaar niet gebleken van een concrete reden, maar het is wel duidelijk geworden dat laissez-passers niet worden afgegeven.

5.3. Gelet op het vorenstaande betoogt de vreemdeling terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn naar Marokko niet ontbreekt. Gezien het voorgaande en in het bijzonder gezien de omstandigheid dat er al zeer lange tijd geen laissez-passers zijn afgegeven om vreemdelingen vanuit bewaring uit te kunnen zetten, is de Afdeling van oordeel dat de inbewaringstelling van de vreemdeling van aanvang af onrechtmatig is. [ECLI:NL:RVS:2021:698](#)

*Zie ook de uitspraken van de Afdeling van 2 april 2021 inzake [ECLI:NL:RVS:2021:696](#) en [ECLI:NL:RVS:2021:695](#). Bij deze uitspraken heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.*

[Naar inhoudsopgave](#)